

noGLE Forandringer; dem skal jeg senere komme til. Altsaa, jeg vilde være den ærede Forslagsstiller taknemmelig for, at han er fremkommet med Forslaget, selv om han var kommet med Regjeringsforslaget ordret. Jeg vil nemlig sige overfor den ærede Indenrigsminister, at det ikke har manglet her i Thinget paa Opfordring til at fremkomme med Forslag angaaende Fattigvæsenets Ordning; baade i Fjor og i Aar er der faldet Udtalelser derom fra Medlemmer her, saa det undrer mig i Grunden lidt, at den ærede Indenrigsminister ikke har taget de Foll paa Ordret. Naar vi se den Forvirring, der er i vor Fattiglovgivning, og det store Besvær, som selv dygtige Sogneraadsformænd have med at finde ud deraf, og vi endelig se, hvad der blev fremhævet af den sidste ærede Tale, at der overalt i Kommunerne er Trang til Forbedringer, som kunde indføres ved en ny Ordning heraf, saa forekommer det mig, at der er Grund nok til at tage Sagen op. Jeg er, som sagt, den ærede Forslagsstiller taknemlig, fordi han kom frem med Forslaget, og det undrer mig egentlig lidt, at den ærede Indenrigsminister ikke omfavner den ærede Forslagsstiller, thi det ærede Medlem fra Aarhus, som sad her i Rigsdagen i 1874—75, udtalte sig om det foreliggende Forslag dengang saa sympatetisk, at han nu i Grunden maatte have sagt det Samme til den ærede Forslagsstiller; det var Grunde, som den ærede Minister fremsatte, finder jeg ikke begrundede, især da der baade i Fjor og i Aar er kommet Opfordringer nok til den ærede Minister i den Retning. Ganste vist, vi have nu en Del Forslag for, men i Fjor havde vi flere, og tidligere endnu flere, saa jeg kan ikke se, at der deri ligger nogen Grund. Der til kommer, at et Forslag, som er fremsat her i 1874—75, maatte Regjeringen dog lade undergaa en Del Forandringer; vi kunne jo se, at den ærede Forslagsstiller, som langt fra har haft det Materiale til sin Raadighed, som Regjeringen, vilde have haft, har gjort adskillige Forandringer. Jeg skal nu tillade mig at se lidt paa Forandringerne i Lovforslaget; thi hvad det gamle angaar, da ville de, som have beffæstiget sig med Lovforslaget i 1874, tildels være inde i de Forhold, der dengang gjorde sig gjældende. Den første Realitetsforandring, som den ærede Forslagsstiller har foretaget, er, at han i Stedet for de 3 første Paragrafer, som findes i Regjeringsforslaget fra 1874 angaaende Forældres Pligt til Forsørgelse af deres Børn udover 18 Aars Alderen og Børnenes Pligt til at forsørge deres Forældre har ladet det udgaa og kun beholdt Slutningen af den sidste af disse

Paragrafer som en ny Paragraf. Jeg er enig med den ærede Forslagsstiller i, at han har maattet ladet det udgaa. Jeg tror nemlig, at naar en Fader har Midler til sin Raadighed og dog ikke hjælper sin Søn, saa er det et Forhold af en saadan Bestaffenhed, at jeg ikke vil være med til at røre derved. Det er ogsaa min Overbevisning, at naar et Barn med Midler til sin Raadighed ikke vil hjælpe sin trængeude Fader og Moder — dette vil dog ikke ske i 99 af 100 Tilfælde — saa vil det enkelte Tilfælde komme til at staa som noget særdeles grimt. Man vil sige: Se, den Fader, han vil ikke hjælpe sin fattige Søn! Se, den Søn lader sin Fader og Moder komme paa Fattigvæsenet; det vil til alle Tider blive set paa som noget saare Urigtigt, og naar man har Midler til sin Raadighed, vil man sikkert ikke risikere det. Det næste Punkt, som der er gjort Forandring i, er § 16. Der er jo kommet en Del Udtalelser frem angaaende de forskjellige Tider eller rettere sagt de forskjellige Maader at tage Forsørgelsesstedet paa; for mig staaer det saaledes, at det vil være rigtigst, hvad der blev fremhævet af det ærede Medlem fra Frederiksværk (Holch), nemlig, at man skal tage Fødekommunen som Forsørgelseskommune. For mig staaer det saaledes, hvad det ærede Medlem rigtigst gjorde gjældende, at naar man veed, man skal beholde de Individuer, der ere fødte i Kommunen ud over hele Livet, vil man virkelig gjøre, hvad man kan, for ved Opdragelse og fremtidig Hjælp at sørge for, at Stillingen kan blive saa god som muligt for dem. Nu vil man sige, at det vil gribe meget farligt ind i mange Forhold. Efter de nuværende Forhold er der nemlig stærk Tilstrømning fra Landet til Byerne af yngre Kræfter. De komme derind, ere der i deres bedste Aar, slide sig op der og blive saa som gamle Foll sendte hjem til Fødekommunerne. Det kunne Landkommunerne ikke være tjent med, og det glæder mig, at det ærede Medlem der ogsaa mente, at der kunde og skulde raades Bod paa dette Forhold. Jeg har tænkt mig, at trods det, at man sagde: Fødekommunen er Forsørgelseskommunen og bliver ved at være Forsørgelseskommune, kunde man dog sige, at naar et Mennekte har opholdt sig en vis Tid, man kan jo senere tale om, hvor mange Aar, i en Kommune, da en vis Del af Fattigbyrden kom til at hvile paa denne Kommune, hvor han havde haft saadant Ophold. Jeg skal nævne et enkelt Exempel, jeg veed ikke, om det er rigtigst, men lad os sige, at f. Ex. en Mand fra en Landkommune opholdt sig her i Kjøbenhavn i 8 Aar. Saa kunde man have den Bestemmelse, at man sagde, at naar